

ватъ цѣлото пространство подъ свода на клонетѣ, изкачватъ се по самитѣ върхове и спущатъ оттамъ гжсти потоци отъ листа, чужди на самитѣ дървета. Цѣлата гора, омотана въ тая хаотична тъканъ, добива нови и фантастични очертания, слива се въ обща една зелена маса, непроходима и гжста. Навжтре може да се иде само по тѣсни коридори, просѣчени отъ дърваритѣ. Но тукъ-тамъ може да се видятъ и малки полянки. Тѣ сж се открили следъ отколешни пожари и само тамъ пада слънце и горе небето се синѣе. А наоколо пъкъ се изправятъ плътнитѣ стени на гжсталака и низко до земята се чернѣятъ въ тѣхъ валчести дупки, изъ които се провиратъ чакалитѣ и дивитѣ свини.

Дълбока и странна е денемъ тишината на тая гора. Човѣкъ рѣдко стжпва тука, всичко живо се спотайва и се крие на сѣнка. Все пакъ нѣкакъвъ невидимъ животъ се чувствува и неволно въображението иска да насели тая глуха пустота. Ето уединена кржгла полянка. Нѣкжде отъ самитѣ върхове на гората се отдѣлятъ и се спущатъ чакъ до долу само две стѣбла отъ дива лоза. Тѣ висятъ съвсемъ свободно въ въздуха и сплитатъ краищата си като люлка. Наоколо е гжста трева и цвѣтя изъ нея, тѣй прѣсни и тѣй хубави, каквито могатъ да се намѣрятъ само въ най-затѣнтенитѣ мѣста. Леко се люлѣе тая горска люлка.